

Fitxa tècnica

Guió Rachel Leah Jones **Fotografia** Philippe Bellaïche **Música** Robert Marcel Lepage **Interpretació** Documental **Durada** 110 min **Gènere** Documental, biogràfic **Llengües** Hebreu, àrab i anglès, amb subtítols en català

Sinopsi

Jueva i advocada, Lea Tsemel és un terratrèmol de l'advocacia a Israel, especialitzada en la defensa de presoners polítics palestins, es considera una 'optimista dona enfadada'. Sense pèls a la llengua, accepta representar acusats palestins hagin o no comés delictes sota la revolucionària idea i forta convicció que la repressió que pateixen justifica la seva lluita per alliberar-se. (docsbarcelona)

Crítica

2019.04.03 - El nou film de Rachel Leah Jones i Philippe Bellaïche pinta un retrat complex d'una llegenda vivent plena d'ira, esperança i aspiracions utòpiques

Projectada per primera vegada al gener, al Festival de Sundance, **Advocate**, dels aclamats documentalistes **Rachel Leah Jones** i **Philippe Bellaïche**, ha estat de gira des de llavors, passant a continuació pel Festival de Documentals de Tessalònica (on es va fer amb l'Alejandro d'Or a millor documental de la competició internacional, així com el Premi FIPRESCI) i després pel Festival internacional de Cinema de Hong Kong, per acabar aterrant al CPH: DOX, el Festival internacional de Documentals de Copenhaguen.

Amb un interès permanent pel conflicte israelianopalestí, Jones, un documentalista nord-americà que es va criar a Tel Aviv, en col·laboració amb el també veterà Bellaïche, dirigeix la seva càmera a una superestrella de la vida real: la "diabòlica" advocada israeliana **Lea Tsemel**.

Advocate, producte d'una amistat de més de 20 anys i plena d'admiració entre Jones i la seva protagonista, documenta la complexa vida diària de Tsemel, una advocada especialitzada en drets humans i, més específicament, en la defensa de presoners polítics palestins acusats de resistència violenta (i pacífica) a l'ocupació.

Evidentment, no hi ha gaires persones com Lea Tsemel; de fet, no hi ha ningú com ella. La Lea és única, com a dona i com a advocada; una llegenda vivent que no s'acovardeix davant els riscos o les seves incomptables derrotes. La seva mirada se centra amb decisió en el seu únic objectiu: conscienciar els polítics i el públic general sobre els factors que motiven els seus clients a actuar fora de la llei, buscant una llibertat a la qual no es pot posar preu.

Com a ciutadana israeliana, Lea Tsemel és en certa manera còmplice d'aquesta ocupació que sempre ha semblat profundament injusta; ella intenta "compensar" la molta "culpa" que sent, defensant i tractant de donar un mínim de dignitat a aquells que lluiten per la seva terra, malgrat tot.

Però atenció, perquè "l'advocada del diable", com l'anomenen molts dels seus companys israelians, no té gens del carisma o la devoció maternal d'una personalitat com la Mare Teresa, per exemple. De fet, precisament al voltant de la naturalesa del seu carisma, que és impossible d'etiquetar o determinar, construeixen la cinta Rachel Leah Jones i Philippe Bellaïche, un retrat d'una dona forta que desafia totes les convencions. Valenta, graciosa, seductora i poc ortodoxa, si més no, Lea Tsemel encarna un ideal que va més enllà del gènere i al qual tant homes com dones poden aspirar.

A través de la seva mirada clara i incisiva, que sembla desafiar la càmera, i les seves maneres, alhora règies i jocosos (la seva toga d'advocada s'agita darrere seu com la capa d'un superheroi mentre corre pels passadissos del jutjat), ella és l'encarnació de l'ambigüitat; la mateixa ambigüitat que caracteritza el conflicte israelianopalestí, que desborda de víctimes i botxins, però també víctimes que es converteixen en botxins i botxins que es converteixen en víctimes.

Rachel Leah Jones i Philippe Bellaïche aconsegueixen treure partit de les normes i restriccions per gravar als jutjats i per mantenir la confidencialitat de les parts involucrades. El fet que la pel·lícula hagi de "limitar-se" als passadissos dels jutjats dota el documental d'un subtext molt interessant, fet de llargues esperes, emocions mal amagades i paraules que es xiuxieugen com en un confessionalari. Igualment enginyosa és la idea d'emprar imatges superposades per ocultar les cares dels acusats, imatges que apareixen en pantalla com si es tractés d'un somni (o més aviat un malson). Una (aparentment) interminable sèrie de sentències anònimes que la valenta protagonista del film recorre sempre, amb l'esperança que per fi s'entengui clarament l'absurd i la injustícia del que està succeint.

Giorgia Del Don – cineuropa.org